

Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!

Soukromí, už toto slovo snad každému napoví, že se jedná o skutečnost dosti osobního rázu. Soukromí potřebuje každý člověk na celém světě, někdo více, někdo méně, ale každý nějaké mít musí.

Já mám své soukromí moc ráda, jelikož je to stav, při kterém mám pro sebe spoustu času a vím, že mi ho nikdo nemůže vzít. Mé soukromí se uskutečňuje nejvíce v dětském pokoji, je to jediná místnost, kde se opravdu cítím svá, v bezpečí, nemusím se před nikým přetvařovat, ani třeba líčit. Je to prostě můj pokoj a mohu si v něm dělat, co mě napadne. A proto tam tak ráda trávím svůj volný čas. Mám vše uspořádané podle svého gusta a to se mi na něm líbí. Postel, která se v pokoji nachází, slouží pro můj odpočinek a odreagování, ráda si na ni jen tak lehnu a čtu knihu a nebo jen ležím a přemýšlím nad tím, co se stalo nebo stane. Uvažuji nad různými myšlenkami, které se mi v tu chvíli honí hlavou. Jak už jsem říkala na začátku, soukromí je něco osobního, a tudíž to musí být něco, co je člověku opravdu blízké. Líbí se mi na mém pokoji, že v něm mohu být opravdu sama a dělat, co chci a druzí to akceptují, i rodiče, kteří jsou majitelé bytu, by mi do pokoje bez zaklepání nikdy nevkročili. Tím jsem chtěla naznačit, že ničí soukromí by se nemělo narušovat, pokud to dotyčný nebude sám chtít.

Myslím si, že každý má své soukromí velmi rád a dovede se o něj i poprat. Vždyť je to jedna z mála skutečností, které se nedají za peníze koupit a ani za nic vyměnit.